

zijn stijlfouten, die er niét mee door kunnen en die duiden op (tegenover den boeklezer althans!) oneerbiedige nonchalance en zelfingenomenheid; de schrijfster vindt blijkbaar, dat het al gauw mooi genoeg is. Ik spatteerde een paar woorden om dadelijk duidelijk te maken wat ik bedoel: „En hoewel ik dikwijls het gevoel heb gehad, dat je dezen wensch alleen om mij uitte, omdat je door onze jarenlange vriendschap weet, dat ik, schip zonder roer, behoefte heb aan iemand te mogen zeggen wat ik bij al mijn omzwervingen ondervind, heb je zoo'n buitengewoon-plezierige manier om het voor te stellen, alsof het genoeg alleen aan jouw kant zou blijven, dat ik maar weer vol moed over je geduld, de pen ter hand neem. Want wat ter wereld kan het je in den veiligen burcht, die je eigen huis, met je man en je eigen twee kinderen jou is en blijft, eigenlijk schelen wat mij bij al die vreemde families overkomt, waar ik als verpleegster beland? ?”

Niet waar, wij begrijpen allen wat hier staat. Maar geschreven is het niet. Evenmin als dit boekje is gecomponeerd. De schrijfster had het evengoed veel dikker of nog wat dunner kunnen maken. Zij is zonder twijfel een aardige vrouw, maar zonder eenig litterair begrip, stijlgevoel of zelfs maar geringe notie van de nederlandsche syntaxis. Een slachtoffer blijkbaar ook alweer van ons moderne onderwijs, dat aan zinsontleding sinds lang niet meer doet en het schrijven van opstellen als denkoefening ten eenenmale schijnt te versmaden.

H. R.

KORNEEL GOOSSENS, *Mastelijntjes Opstand*, Mechelen, Gebroeders Laurent, zonder jaartal.

Zeer goed in zijn soort. Maar het soort begint ons hier (in het nuchtere Noorden) eigenlijk een beetje te vervelen. Hoevele van die oude „dompelaars” zijn ons nu al verbeeld door heel een schaar van voortreffelijke vlaamsche prozaïsten, de groote Streuvels en Buysse aan 't hoofd! Al fronsen en foeteren wij ouderen er ook wel eens tegen, in ons hart vinden wij toch dat een zooveel jonger geslacht (de heer Goossens is nog zeer jong) iets nieuws te vertellen moet hebben, iets persoonlijks, en dat ook op een nieuwe manier. Scheld ons ouderen uit, als dat u daarbij een behoefte is, maar wees u zelf!

Als ik voor de zooveelste maal lees: „Juist begon het schelleken, bij de Cellekens, te kleppen voor de vroegmis, zoodat de lucht druppelde van heldere lekskens. Als tranen vielen ze neder in het hart van Mastelijntje,” — als ik dat nu nog lees, in 1928, zie dan maak ik daar misschien geen aanmerking op, maar dan word ik innerlijk toch wat kriebelig.

H. R.